

30 mai 2009 – Bruxelles

fr. Frank

Avem încredere că Domnul își va avea calea Lui cu fiecare dintre noi. Referitor la înregistrarea video vreau să spun că este înregistrat în ceruri, așa că se poate înregistra și pe pământ. Ceea ce spun, spun înaintea lui Dumnezeu și eu nu am predicat niciodată altceva în afară de Cuvântul lui Dumnezeu.

Înainte de a ne ruga, haideți să citim trei versete din Ioan 7:16-17 și v. 38: *„Isus le-a răspuns: «Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.... Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura»*”. Să ne ridicăm pentru rugăciune.

Iubite Domn, Îți mulțumim pentru această zi. Este foarte, foarte greu pentru mine să fiu aici, dar Tu cunoști cel mai bine situația aceasta. Noi ne rugăm împreună ca voia Ta să se facă. Știm că revenirea Ta este foarte aproape și ne rugăm ca Tu să lucrezi cum Tu vrei. Binecuvântează-ne într-un mod deosebit, binecuvântează orașul acesta, binecuvântează pe toți frații și surorile mele. Iar cei ce nu sunt prezenți aici, să audă ce a fost spus astăzi aici. Fii cu noi, iubite Domn. Noi ne rugăm pentru inspirația Duhului Sfânt, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Aș dori să spun câteva cuvinte despre orașul Bruxelles și despre începutul mesajului în Europa. În 1966, imediat după „plecarea” fratelui Branham, am revenit în Germania, cu însărcinarea directă primită de la Domnul să duc mesajul din oraș în oraș, din țară în țară. În acea vreme lucram pentru NATO și aveam un serviciu foarte bun. Eu am fost ultima persoană care l-a văzut pe fratele Branham în sicriu. Voi cunoașteți mărturia mea, cum mi-a vorbit Domnul și ce responsabilitate este în legătură cu o trimitere divină.

Dar pe 11 aprilie 1966, după ce am văzut sicriul fratelui Branham coborât în mormânt, m-am întors în camera de hotel și ceva deosebit s-a întâmplat: nu a fost o voce directă pe care s-o fi auzit cu urechile mele, ci mi-a vorbit în inimă: „Acum a sosit timpul tău, timpul să împarți hrana care a fost depozitată”.

După întoarcerea de la funeraliile fratelui Branham, mi-am dat demisia și am început să duc mesajul în diferite țări. În septembrie-octombrie 1966, au fost vizitate douăzeci și cinci de orașe din cinci țări. Noi am început cu orașul Bruxelles. Am început în Bruxelles. În 1966, acesta a fost primul oraș în care am vestit Cuvântul acestui ceas.

De aici, am mers în Olanda, apoi în Germania, Austria, apoi în Elveția. În total au fost douăzeci și cinci de orașe în care am împărtășit adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu cu credincioșii. Așadar, eu am o parte în ceea ce a făcut Dumnezeu în Bruxelles, am o parte în ceea ce a făcut Dumnezeu în Olanda, am o parte în ceea ce a făcut Dumnezeu în Germania, am o parte în ceea ce a făcut Dumnezeu în Austria, în Elveția, China, Vietnam, Rusia, în toate țările Africii. Am o parte directă în ce a făcut și face Dumnezeu acum. De aceea, eu am o responsabilitate datorită chemării divine. Eu nu voi face niciodată „politică”, nu voi ține partea nimănui, dar aș vrea să știți... și înainte de a vă vorbi despre trecut și despre ce a făcut Dumnezeu prin slujba fratelui Branham aș dori să vă citesc, repede, un e-mail primit din Iran.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Frank. Așa cum am promis, în această toamnă pregătim adunări pentru tine în Iran. În legătură cu adunările din Armenia și Turcia, te voi înștiința mai târziu. Voi fi foarte onorat să te primesc în Iran. Sunt în mesaj din 1987 și sunt rodul slujbei tale. Traduc cărțile tale din 1998”.

În acest e-mail, el ne explică ce face Dumnezeu chiar și în Iran. Dumnezeu mi-a dat șansa și harul de a predica în douăsprezece țări islamice, ca să împărtășesc Cuvântul cu credincioșii din această vreme. Dar, dragi frați și surori, aș vrea să știți că eu am aflat de William Branham încă din 1949. Am adus cu mine astăzi toate copiile revistei *Voice of Healing* (Vocea Vindecării), începând cu luna mai 1948. Prima ediție a revistei a apărut în aprilie 1948, publicată de Gordon Lindsay, pe care l-am cunoscut personal.

Aici puteți vedea tot ce s-a întâmplat în acel timp în slujba fratelui Branham. În 1949, unii dintre frații din S.U.A., dar și David DuPlessis din Africa de sud, au venit în Germania la o mare conferință în orașul Hamburg, acolo unde erau adunați toți credincioșii pentecostali. Am fost și eu prezent în acea adunare și pentru prima dată am auzit numele William Branham. Într-un fel anume, acest fapt

mi-a atins inima. Nu știam cine e și ce face, dar ceva a vorbit inimii mele și doream să îl văd pe acest bărbat.

Pentru a nu vă lua prea mult timp, am adus cu mine cele 21 de scrisori pe care le-am primit de la William Branham în toți acești ani, din 1958 până în 1965. Toate cele douăzeci și unu de scrisori din corespondența mea cu fratele Branham. Am cu mine și mărturia mea despre vizita făcută fratelui Branham în decembrie 1962. Aceasta a fost publicată în ediția germană a revistei *Glasul Vindecării* din aprilie 1963. Aici găsiți relatarea despre 2 aprilie 1962, găsiți detalii despre vizita mea la fratele Branham. Mărturia este în ediția germană a revistei *Voice of Healing* (*Glasul Vindecării*). Aici puteți citi despre adunările fratelui Branham din Germania și Elveția. Este consemnat nu doar în cer, ci și aici pe pământ.

Încă de la început, am fost în legătură cu fratele Branham și slujba lui. În special din 15 august 1955, când l-am întâlnit prima dată pe fratele Branham personal. Eu așteptam la recepția hotelului și el venea spre mine. Înainte de a ne saluta, el mi-a spus: „Tu ești un slujitor al Evangheliei”. Lacrimile mele au început să-mi curgă. Îl auzisem pe fratele Branham predicând în acea după-masă de duminică, dar în inima mea era dorința să dau mâna cu el. Asta s-a întâmplat în ziua de luni, 15 august 1955.

Aș vrea să înțelegeți... am adus cu mine din Statele Unite și revistele menționate de fratele Branham, despre apariția norului supranatural. Nu doar că am auzit despre aceste lucruri, ci am vrut să le țin în mâna mea. Chiar și fotografia cu stâlpul de foc deasupra capului fratelui Branham... Eu și voi, știm ce a spus fratele Branham despre asta în mai multe rânduri, mai ales cu privire la ce s-a întâmplat pe 21 ianuarie 1950, în timp ce vorbea în fața a peste opt mii de oameni în Houston, Texas. Acolo erau niște critici care au făcut fotografii pentru a le publica în ziare.

D-nul Kippermann era evreu, iar d-nul Ayers era catolic. Dar ambii erau critici ai fratelui Branham. Apoi a venit clipa când fratele Branham a urcat pe platformă și a spus: „Nu va fi nevoie ca eu să vorbesc pentru mine. Cel ce m-a trimis va vorbi pentru mine”. Apoi a fost făcută fotografia cu lumina supranaturală deasupra capului fratelui Branham. Și fratele Branham a spus că este același stâlp de foc și a mai spus că această fotografie este expusă în Washington D.C.

Astfel, eu am făcut o călătorie în Washington și am căutat toată dimineața acel loc. Aproximativ la ora 11.15 am ajuns acolo. Am ținut acea fotografie în mâinile mele. Am vrut s-o văd cu ochii mei. Eu am crezut ce a spus fratele Branham, dar am vrut s-o văd, s-o țin în mâna mea, așa cum au putut să spună Petru și Ioan: „ceea ce am văzut cu ochii noștri, ce am pipăit cu mâinile noastre, aceea vă vestim și vouă”. Un martor trebuie să fi văzut ceva.

Prin harul lui Dumnezeu, El mi-a dat această ocazie pe care nu mulți o au. Din 1955, am urmat slujba fratelui Branham, în special când mi-a spus în 1958, la o mare întâlnire cu toți marii evangheliști, din Dallas, Texas... I-am auzit pe toți acești evangheliști în serviciile de dimineață și de după masă, dar seara fratele Branham era vorbitorul principal. L-am ascultat pe fratele Branham în prima zi, a doua zi... și am văzut diferența între acei evangheliști și slujba fratelui Branham. A venit apoi momentul în care m-am dus la fratele Branham ca să vorbesc cu el personal și i-am spus: „Frate Branham, eu văd diferența dintre slujba ta și slujbele celorlalți. Poți să-mi vorbești despre această diferență?”. Apoi fratele Branham mi-a spus cum l-a chemat Domnul și că el avea un mesaj pe care trebuia să-l aducă. Ultimele lui cuvinte pe care mi le-a spus în acea conversație... și era tot într-o zi de 11 iunie, anul 1958 – pe 11 iunie 1933 fratele Branham și-a primit trimiterea: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, tu ești trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”.

Așadar, eu stau înaintea voastră ca un martor autentic. Domnul nostru a spus: „*Voi sunteți martorii Mei*”. Ei L-au văzut pe Domnul înainte de învierea Lui, L-au văzut și după, cu ei a petrecut patruzeci de zile vorbind despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu și lor le-a spus: „Voi sunteți martorii Mei; așteptați în Ierusalim până veți primi puterea de sus, apoi Îmi veți fi martori în Ierusalim, în Samaria, în Iudeea și până la marginile pământului”. Oricâteori Dumnezeu lucra pe pământ, acolo existau martori ai lucrurilor făcute.

Aș vrea să fiți atenți la ceva anume, preaiubiți frați și surori. În ultimele câteva zile ale ultimei mele vizite, am avut adunări în Berlin, Salzburg, Zürich și în toate aceste adunări sufletul mi-a fost foarte atins de un gând deosebit. Amintiți-vă un lucru: au trecut circa 2400 de ani de la începutul timpului, în grădina Eden, până în vremea lui

Moise. Avraam a trăit la aproximativ 2000 de ani de la început. Imaginați-vă pentru o clipă: au trecut 2300-2400 de ani de la lucrarea de creație până în vremea când Moise a scris cele cinci cărți. Vă întreb: a fost el prezent acolo ca să spună ce s-a întâmplat în prima zi? Spun aceasta cu un singur scop: pentru a vă arăta inspirația directă a Sfintei Scripturi. Indiferent de perioada în care a trăit cineva, dacă respectivul a fost rânduit de Dumnezeu să scrie - Moise a putut să scrie, prin Duhul Sfânt, în mod exact, ce a făcut Dumnezeu în prima, în a doua, a treia, a patra, a cincea sau a șasea zi, ca și cum ar fi fost personal acolo. Aici este punctul esențial: noi trebuie să fim aduși prin același Duh Sfânt în același Cuvânt al lui Dumnezeu, ca să vedem ce au văzut oamenii lui Dumnezeu, ca să înțelegem așa cum au înțeles ei, ca să ne fie dată aceeași descoperire a lui Dumnezeu.

Vreau să împărtășim câteva cuvinte despre început. Mi-am notat câteva versete biblice. Marcu 1:1-3: „*Începutul Evangheliei lui Isus Hristos...*”, apoi vedem cum omul lui Dumnezeu a consemnat lucrurile care au avut loc atunci. Luca 1:3: „*Începutul Evangheliei...*”. Dacă citiți în Geneza 1, acolo scrie: „*La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul*”. În Ioan 1:1: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu...*”. În Matei 3:1-3 avem slujba lui Ioan Botezătorul. În Matei 4:17 se vorbește despre începutul slujbei lui Isus Hristos. În Fapte 1:15 apostolul Petru s-a ridicat în picioare pentru că Domnul l-a rânduit. În Fapte 15 – și aici ajungem la un subiect extrem de important și aș dori ca voi să luați acest cuvânt ca venind din partea lui Dumnezeu întrucât este necesar pentru acest timp. Sunt unii frați care spun: „Frate Frank, tu nu trebuie să te implici în probleme locale”. Și preaiubiți frați și surori, acest lucru este foarte adevărat. Eu nu mă voi implica niciodată în probleme locale.

De ce spun ei aceasta? Pentru că Domnul mi-a spus în 2 aprilie 1962... Eu am auzit vocea aceea cu urechile mele, nu în inima mea, ci cu urechile și am căzut la pământ ca de la o lovitură. Dar apoi, Domnul a mai spus: „Robul Meu, nu înființa biserici locale”. El nu a spus niciodată: „Nu te implica, ci nu înființa”. Foarte exact! Eu nu am timp să înființez biserici locale. Nu am stat într-un oraș mai mult de o zi sau două, nu am predicat în aceeași biserică mai mult de două sau, de cel mult trei ori. Apostolul Pavel putea rămâne chiar doi ani în același loc. Putea sta șase luni în același loc. Eu trebuie să merg din oraș în oraș și din țară în țară.

Haideți să împărtășim câteva texte despre biserica locală. În fiecare oraș a existat o singură biserică locală! Trebuie să citiți Scriptura ca să o găsiți confirmat. Acum trebuie să spun ceva ce ar trebui să știe și să audă toată lumea: noi credem în mesajul restituirii! Toți marii predicatori vorbesc despre restituire, dar la ce să fim aduși înapoi? Chiar la început!

Și vedem două lucruri: vedem cele cinci slujbe care nu erau legate de o biserică locală și vedem bătrânii și diaconii din biserica locală. Apoi, dacă citiți în Fapte 15... Aș vrea să vă citesc aceste câteva versete, ca să știți că este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. În Fapte 15 a fost prezentată o problemă bisericii locale, dar și bătrânilor și apostolilor. Ei s-au adunat cu toții ca să vorbească despre problema apărută. De aceea, citim în Fapte 15:4: *„Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de biserică – de biserică, da!” - de apostoli și de prezbiteri și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei*”. Nu era doar un pastor, nu, ci toată biserica, bătrânii și apostolii. Nu era un sistem al unui singur om, ci era toată biserica Dumnezeului celui viu, Trupul lui Hristos. În v. 6 și 15 citim: *„Apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut.... Și cu faptul acesta se potrivește cuvintele prorocilor, după cum este scris”*. V. 28: *„Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie”*. Vedem că problema nu a fost rezolvată de un pastor, ci toată biserica, apostolii și bătrânii erau acolo. Astăzi, însă, avem o mare problemă. Avem sistemul american, dar nu avem nevoie de sistemul american. Sistemul american este: un singur pastor tot timpul. Unde sunt bătrânii și ceilalți care au o parte în slujbă? Unde sunt apostolii, unde sunt prorocii, unde sunt celelalte slujbe?

Dacă citiți în Cuvântul lui Dumnezeu, în Fapte 20:17, apostolul Pavel nu a chemat cele cinci slujbe, ci i-a chemat pe bătrânii bisericii, pentru că ei sunt răspunzători pentru biserica locală. Așa citim, de exemplu, în Iacov 5:14: *„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el”*.

Nu e suficient să predici despre restituire și să umbli pe căile tale proprii. E prea târziu pentru asta! Cred că era joi când m-a sunat o soră și mi-a spus: „Frate Frank, mi-e foarte teamă de faptul că pentru mulți Domnul va veni prea devreme”. Am spus: „Soră, ce vrei să spui prin asta?”. Ea a spus: „Pentru fecioarele neînțelepte El a venit

prea devreme, pentru că ele nu erau pregătite”. Eu am spus: „Ce e asta? Eu n-am mai auzit acest lucru... că pentru mulți Domnul va veni prea devreme”.

Vă rog, frați și surori, nu vă jucați cu acest timp. Ocupați-vă poziția în Cuvântul lui Dumnezeu!

În 1 Petru 5 este vorba despre bătrânii bisericii și apostolul Petru spune: „Eu sunt, la rândul meu, un bătrân ca și voi”. În Efeseni 4:11 și în 1 Cor. 12, mai ales v. 28, avem cele cinci slujbe. Dumnezeu a pus diverse slujbe în Trupul lui Isus Hristos. În Fapte 13 de la v. 1 citim că în biserică erau anumiți învățători și proroci. Apoi, Domnul a vorbit. Domnul a vorbit! Nu undeva într-o cameră de hotel, ci când credincioșii erau adunați. Citim Fapte 13:1-4: *„În biserică din Antiohia erau niște proroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat». Atunci, după ce au postit și s-au rugat și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru”*.

Iubiți frați și surori, vreau să repet: revenirea Domnului este atât de aproape. Vă rog, să nu vină prea devreme pentru voi: răscumpărați timpul, înțelegeți timpul.

În Fapte 13 nu era doar un pastor care să adune câțiva credincioși, ci erau apostoli, proroci și învățători și ei erau împreună în biserică. Apoi Domnul a vorbit: *„Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”*.

Eu vreau să văd Biserica întorcându-se la starea de la început. Nu voi fi mulțumit decât dacă văd acest lucru întâmplându-se.

Deci, noi trebuie să înțelegem, preaiubiți frați și surori, că tot ce se petrece pe pământ în vreo adunare, nu este o problemă locală, ci internațională. Vă spun astăzi că, începând cu 1969 au apărut diferite lucruri. Mulți dintre voi sunteți încă foarte tineri, dar pe 21 iulie 1969 omul a pus piciorul pe lună și atunci a apărut o învățătură printr-un om venit din India la New York. Acest om a fost botezat în adunarea fratelui Branham și-și putea arăta poza cu William Branham. Trebuie

să recunosc că la acea vreme nu aveam un aparat de fotografiat. Niciodată nu mă gândisem la asta. De ce să fac o poză?! Interesul meu era Cuvântul lui Dumnezeu, nu publicitatea. În 1969, când acest domn din India a venit la New York, a început cu învățătura că Fiul Omului s-a întors. El a făcut învățătura că Fiul Omului a venit în timpul când nimeni nu se aștepta ca El să vină și că asta a fost în ziua când omul a aterizat pe lună.

Preaiubiții mei frați și surori, ce am experimentat eu în acești mulți ani, din 1969 încoace, nu vă pot spune, dar tot timpul a apărut undeva cineva cu o descoperire „specială”, cu o învățătură „specială”, trăgând ucenici după el. Fiecare slujbă pusă de Dumnezeu în Trupul lui Hristos va fi pentru zidirea Trupului lui Hristos. Nu un om special pe care să-l urmezi, ci Isus Hristos, Cel dintâi și cel de pe urmă.

Eu nu judec, dar dacă priviți în mesajul acestui ceas, fiecare frate care a avut o descoperire „deosebită” a atras ucenici care să-l urmeze și el este „numărul unu”. Apoi sunt mulți care spun: „Dacă voi nu primiți *această* descoperire pe care mi-a dat-o Dumnezeu, nu sunteți în Mireasă”. Am auzit personal aceste cuvinte în Johannesburg, Africa de sud. Am auzit diferite lucruri, preaiubiți frați și surori. Fie că e vorba despre învățătura celor șapte tunete, fie despre parousia, fie despre cele șapte peceti, despre aceste multe subiecte – ce produc aceste lucruri? Întotdeauna produc divergențe, dezbinări. Repet: fiecare slujbă pe care Domnul o pune în Trupul lui Hristos, va fi pentru binecuvântarea și zidirea Trupului lui Hristos.

Citim repede din prorocul Ieremia ca să vă arăt cât de important este să verifici totul cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ieremia 23:16: *„Așa vorbește Domnul oștirilor: «N-ascultați cuvintele prorocilor care vă prorocesc! Ei vă leagă în închipuiri zadarnice; spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului»*”. O, ce afirmație! Nu ascultați de cei care vorbesc descoperirile inimii lor. Dacă Cuvântul nu vine din gura Celui Atotputernic, lăsați-l pentru totdeauna! Primiți doar ce vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a spus: *„Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi. Cuvântul Meu este adevărul”*. Fratele Branham a spus – se poate verifica pe internet – să nu primiți niciun vis sau vreo prorocie, înainte ca trei frați să judece ce a fost spus. Și doi sau trei frați trebuia să semneze cu numele lor. Frați și surori, noi avem a face cu lucruri duhovnicești.

Citiți Ieremia 23:32: „*Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc vise neadevărate, care le istorisesc și rătăcesc pe poporul Meu cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă și nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul*”. Noi avem a face cu două surse diferite. Oamenii se află sub una din cele două influențe. De aceea, trebuie să verificăm totul cu Cuvântul lui Dumnezeu. V. 36: „*Dar să nu mai ziceți: «O amenințare a Domnului», căci cuvântul fiecăruia va fi o amenințare pentru el, dacă veți suci astfel cuvintele Dumnezeului celui Viu, cuvintele Domnului oștirilor, Dumnezeului nostru!*”.

Să citim din Ezechiel 13:6: „*Vedeniile lor sunt înșelătoare și prorociile lor mincinoase. Ei zic: «Așa vorbește Domnul!*», măcar că Domnul nu i-a trimis; și fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvântul lor”. V. 10 și 17: „*Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rătăcesc pe poporul Meu zicând: «Pace!», când nu este pace.... Iar tu, fiul omului, întoarce-ți privirile împotriva fucelor poporului tău care prorocesc după gustul inimii lor și prorocesc împotriva lor!*”. V. 23: „*De aceea nu veți mai avea vedenii înșelătoare și nu veți mai rosti prorocii. Voi scoate din mâinile voastre pe poporul Meu și veți ști că Eu sunt Domnul*”. Ezechiel 33:31: „*Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor*”.

Preaiubiți frați și surori, niciodată nu mi-a ieșit din gură un cuvânt împotriva vreunui frate, nici măcar împotriva preaiubiților frați din Statele Unite care nici n-au îndrăznit să dea mâna cu mine în 1976, datorită faptului că eu am spus că anul 1977 va veni și va trece. Ei mi-au spus: „Frate Frank, tu îl hulești pe Domnul, pentru că William Branham a fost un profet și el a spus că în 1977 va începe Împărăția de 1000 de ani”. Dar voi știți de ce a trebuit să spun că anul 1977 va veni și va trece. În primul rând pentru că nimeni nu știe ziua, ceasul sau anul, dar și pentru că am avut o trăire directă pe care o cunoașteți. N-am niciun motiv să vă spun o poveste. Eu nu vin din Texas.

Dar eu nu voi uita niciodată ziua aceea. Se lăsa întunericul și eu mergeam în jurul sălii de adunare, în locul unde era bătrânul cireș. Așa cum auziți vocea mea – Biblia este înaintea mea – „Robul meu, mergi pe terenul alăturat și dedică-mi-l Mie. Construiește pe el căci

vor veni mulți din multe țări și vor trebui cazați”. Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate ca orice cuvânt din Biblie, ca Evrei 13:8. M-am ridicat chiar în acel moment; nu puteam să mă mișc. Și știți, chiar acolo unde sunt cireșii acum, fusese un lagăr de concentrare. Terenul nostru era lângă un fost lagăr de concentrare. Era un zid de 2.20 metri înconjurat de sârmă ghimpată. Trebuia să ocolesc tot acel gard ca să ajung pe acel teren. Acolo am îngenuncheat, chiar unde sunt pomii din fața clădirii unde este biroul și am dedicat acel loc Domnului, iar Dumnezeu și-a dovedit Cuvântul. Datorită acestei experiențe prin care Domnul mi-a spus să cumpăr acel teren și să i-l dedic, am știut că anul 1977 va veni și va trece.

Dar acel frate a fost foarte supărat pe mine și a luat trenul spre Olanda, ca să meargă la fratele Vanderstelle, după care să plece în Frankfurt, apoi spre casa lui. De la început, a trebuit să iau poziție pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Eu nu pot să fac pe plac unui om chiar dacă vorbește despre o descoperire, despre un vis sau orice altceva ar fi. Aceasta trebuie să fie conform Cuvântului lui Dumnezeu.

Iubiți frați și surori, eu nu sunt aici ca să judec. Și în cele cinci slujbe nu există slujba de judecător. Apostoli, proroci, învățători, evangheliști, păstori, dar nu judecători. Doar cele cinci slujbe, fără cea de judecător. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu este judecătorul. Domnul nostru a spus: „Nu Eu vă voi judeca în acea zi, ci Cuvântul pe care vi l-am vorbit vă va judeca”. Așadar, nu suntem aici ca să judecăm, ci să vă arătăm adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, datorită răspunderii pe care o avem înaintea lui Dumnezeu.

Așa cum am spus la început, prima adunare din Europa, în septembrie 1966, prima adunare din cadrul mesajului de pe tot pământul a fost aici, în Bruxelles. Apoi noi am continuat în Rotterdam, Berna și alte orașe. Astfel, eu am o parte în ceea ce a făcut Dumnezeu aici. Așa că nu mă pot așeza pe un scaun și să spun că ce se petrece în Bruxelles nu e treaba mea. Vă spun din nou: toate lucrurile care se întâmplă într-o biserică locală nu rămân în acea biserică locală, ci se tot răspândesc pe tot pământul.

Dacă citiți în 1 Corinteni 5, acolo a existat o problemă locală. Un tânăr a luat-o pe mama lui vitregă și a trăit cu ea. Ce a spus Pavel? „Voi și cu mine ne-am adunat și l-am dat pe omul acesta pe mâna Satanei”. Aceasta era o problemă locală și a fost rezolvată în biserică

locală. Dar dacă e vorba despre o învățătură, aceasta nu mai este o problemă locală, ci se răspândește pe tot pământul.

Vă voi arăta din Cuvântul lui Dumnezeu că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este adevărul. Chir și în ce privește stâlpul de foc, voi trebuie să citiți Scripturile. În timpul lui Moise stâlpul de foc era acolo, dar când vremea aceea s-a terminat, Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu era în chivotul legământului și era purtat pe umeri de către preoți. Ei au ajuns la râul Iordan și Domnul a despărțit râul. Nu mai era stâlpul de foc, ci Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu în chivotul legământului!!! Când scopul a fost îndeplinit, Cuvântul promis a devenit realitate și fiecare seminție a fost așezată în țara făgăduită. Acum nu e timpul când să apară stâlpul de foc, ci e timpul ca tot poporul lui Dumnezeu să fie așezat în Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu!!! Nu este timpul pentru lucrări omenești, e timpul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu, ca să nu existe un prea târziu.

Preaiubiții mei frați și surori, așa cum este scris în Ieremia și Ezechiel, un vis poate veni din gândurile inimii. Mulți oameni au visuri, dar un vis în Noul Testament va avea întotdeauna răspunsul. Știu că în traducerea Bibliei voastre nu este atât de exact ca în cea germană, dar în prorocul Ioel și Fapte 2 scrie că „bătrânii voștri vor avea vedenii și descoperiri în vise”. Cuvântul „descoperire” este acolo, nu doar un vis, ci răspunsul la acel vis. Când îngerul i-a vorbit lui Iosif, nu a fost doar un vis, ci el a primit cuvântul: „Ia copilul și pe mama lui și mergi în Egipt” - pentru că Scriptura trebuia să se îplinească. După ce a trecut timpul și regele a murit, el a avut din nou un vis: „Ia copilul și pe mama Lui și întoarce-te în țara ta”. Puteți cerceta Noul Testament. De fiecare dată a fost răspunsul, nu un vis pe care îl poți manipula, ci adevăratul răspuns a fost dat în vis.

Astfel, trebuie să înțelegem că un frate sau o soră pot fi sinceri, dar atunci când au un vis, ei nu au nicio influență asupra aceluia vis. Ei nu fac decât să viseze. Dar de unde vine acel vis și ce scop are acel vis? Dacă citiți Cuvântul lui Dumnezeu și cineva spune că a avut un vis în care din ochii lui ieșeau flăcări, atunci eu trebuie să citesc Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Apocalipsa 1:14: „ochii Lui erau ca para focului”. Numai Unul are ochii ca niște flăcări de foc. Este numai Unul din gura Căruia a ieșit Cuvântul lui Dumnezeu, ca o sabie cu două tăișuri.

Preaiubiții mei frați și surori, noi nu judecăm, ci ne uităm în Cuvântul lui Dumnezeu. Eu vă spun chiar acum că dacă nu credeți și nu respectați Cuvântul lui Dumnezeu, este prea târziu deja. Voi trebuie să respectați Cuvântul lui Dumnezeu. Teama de Dumnezeu este primul lucru pe care trebuie să-l aveți înaintea ca Dumnezeu să înceapă ceva cu voi. E foarte important să verificați totul cu Cuvântul lui Dumnezeu, să mergeți la Scriptură și să cercetezi acolo.

O mai spunem o dată: înainte de revenirea lui Hristos trebuie să fie o reșezare. Reșezarea trebuie să înceapă cu slujbele. Înainte ca Biserica Nouului Testament să poată fi una, trebuie ca apostolii, profeții, învățătorii și toate slujbele să fie în unitate. Dacă slujbele nu sunt una, cum ar putea adunarea să fie una?!

Așa cum a predicat fratele Branham: „sub un singur Cap” – dar acela nu este pastorul, ci Isus Hristos este Capul Bisericii sale. Fiecare predică trebuie lăsată așa cum a fost predicată. Pot spune cu sinceritate: pentru că am tradus toate predicile fratelui Branham, le cunosc de la A la Z. Știu ce a spus fratele Branham de 71 ori, de 162 de ori, pentru că am tradus toate aceste predică. Dar apoi, noi aducem totul în Cuvântul lui Dumnezeu și în final avem o armonie totală între sfintele Scripturi și mesajul ceasului. Dacă cineva spune că acestea sunt două lucruri diferite, „una este mesajul și alta este Biblia”, acest lucru nu este adevărat. Fiecare predică pe care fratele Branham a predicat-o, a venit din Cuvântul lui Dumnezeu și ne aduce înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu.

Vreau să vă arăt prin trei versete cum trebuie să fim noi, ca slujitori, în bisericile locale și în întreaga Biserică. De obicei, noi cei care predicăm vorbim oamenilor, dar Dumnezeu ne vorbește nouă. Dumnezeu ne vorbește nouă... Vă citesc din 1 Timotei 3:14-15: *„Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni în curând la tine. Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, Stâlpul și Temelia adevărului”*. Aici, apostolul Pavel îi scrie lui Timotei, nu bisericii, ci predicatorului, lui Timotei: „Tu, cel care predici¹ și care dai învățătură, tu să știi cum trebuie să te porți în biserica Dumnezeului celui viu”.

¹ Fratele Frank arată cu degetul spre fratele Taty – n.ed.

Să mai citim o dată v. 15: *„Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, Stâlpul și Temelia adevărului”*. Așadar, Biserica nu e loc de joacă, Biserica are doi stâlpi. Stâlpul adevărului este Cuvântul adevărului. Biserica Dumnezeului celui viu are stâlpi. Citește încă o dată acel verset, frate, despre stâlpi. *„Biserica Dumnezeului celui Viu, Stâlpul și Temelia adevărului”*. Amândouă... Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți predicatorii care își pun acest cuvânt la inimă. De obicei, predicatorii spun cum ar trebui să se comporte oamenii în Biserică. „Tu trebuie să faci asta, tu trebuie să faci cealaltă”. Prima dată, Domnul le spune predicatorilor cum trebuie să fie și apoi biserica va ști cum să se poarte.

Vom citi Coloseni 1:24-25: *„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica”*. Știți, de fapt, aceasta este situația în care mă aflu eu în acest moment. Nu vă puteți imagina cât de mult sufăr, pentru că știu, știu că din această ultimă mișcare a lui Dumnezeu nu se va forma o nouă denominație, ci Mireasa lui Hristos va fi chemată afară. Ea trebuie să aibă un timp pentru pregătire, pentru chemarea afară, timpul să fie o inimă și un suflet, timpul reșezării tuturor lucrurilor, fără nicio discuție, fără nicio descoperire personală, ci doar adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și harul lui Dumnezeu descoperit în fiecare din noi.

Citim lent încă dată v. 24 și 25: *„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu”*.

Frați și surori, aceasta este situația în care suntem noi astăzi. Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu va suferi pentru Trupul lui Hristos. Noi avem o responsabilitate și mai ales acum când revenirea lui Hristos este iminentă și Biblia spune că noi toți trebuie să fim una - una în Hristos. Măine se sărbătorește Cincizecimea, când Duhul Sfânt a fost turnat în primii credincioși. Noi așteptăm ploaia târzie. Noi vrem să vedem ce va face Dumnezeu la sfârșit [lucrarea de încheiere – n.tr.]. Să fim sinceri astăzi și, cu voia lui Dumnezeu, toate zilele vieții noastre: dacă Trupul lui Hristos este împărțit în așa de multe grupuri și noi nu putem sta împreună la aceeași masă aici, pe

pământ, cum vom putea sta împreună la ospățul nunții Mielului? A venit timpul să ne întoarcem la Domnul, să verificăm toate lucrurile cu Cuvântul lui Dumnezeu și să ne supunem Capului.

Toate făgăduințele despre Domnul s-au împlinit. Fiecare făgăduință dată nouă se va împlini cu noi până în momentul când Domnul revine, iar atunci morții în Hristos vor învia mai întâi.

Tocmai am primit o broșură de la un frate care pretindea că fratele Branham i-a spus că învierea va avea loc atunci când Los Angeles se va scufunda în ocean. Dar eu nu aștept ziua aceea, noi așteptăm ca Domnul să revină.

Încă un cuvânt din 1 Tes. 5:4: „Voi fraților nu sunteți în întuneric ca ziua aceea să vă surprindă. Căci voi sunteți copii ai luminii”. Deci, ziua Domnului nu ne va surprinde ca un hoț noaptea, căci noi cunoaștem Cuvântul făgăduit pentru această zi. Noi privim la Israel. Ați auzit știrile? Vaticanul vrea așezămintele de pe muntele Sionului, unde Domnul nostru a avut ultima cină, unde a avut loc turnarea Duhului Sfânt. Cum urcați spre muntele Templului și mergeți spre muntele Sionului, pe cel mai înalt loc de pe muntele Sionului, acolo a avut loc turnarea Duhului Sfânt. Acolo a avut loc ultima cină. El a privit peste Ierusalim. Și când se va împlini Scriptura, Isaia 2 și Mica 4: „Cuvântul Domnului va ieși din Ierusalim și învățătura de pe muntele Sionului”... Vaticanul dorește acel loc. Există un acord din 1993.

Frați și surorile mele, lucrurile se mișcă foarte repede. Eu vă întreb acum, la sfârșit: dacă legământul dintre Roma și Israel, dacă aceste lucruri sunt atât de aproape, iar răpirea trebuie să aibă loc înainte de acestea, cât de aproape este revenirea lui Hristos?! Nu avem timp de pierdut. Întoarceți-vă la Domnul, să fim una în Hristos, să credem Cuvântul lui Dumnezeu, călăuziți de Duhul Sfânt. Domnul, care a început, El va și încheia această lucrare.

Aici, în Bruxelles, am avut prima adunare în 1966 când am început să mergem din oraș în oraș, din țară în țară. Harul lui Dumnezeu să fie peste voi, harul lui Dumnezeu să fie peste acest oraș într-un mod deosebit.

Fie ca toți frații care au rătăcit puțin, să se întoarcă. Am spus deja că nu există o slujbă de judecător. Noi nu judecăm, dar dacă citiți ultimele versete din Iacov 5, acolo scrie că dacă întoarceți înapoi pe

un frate care s-a rătăcit, atunci ați mântuit un suflet. Iacov 5, ultimele două versete: *„Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate”*. Ți se poate întâmpla ție, se poate întâmpla oricui. Noi nu judecăm, ci ne rugăm unii pentru alții, vorbim unii cu alții. Asta ne-a spus Domnul să facem pe drumul nostru. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este minunat!

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Câți dintre voi doresc să fie gata când Hristos revine? Câți văd în ce timp trăim, în special în legătură cu Israelul? Acesta este un timp deosebit, Dumnezeu a trimis un proroc cu un mesaj, ca să ne aducă înapoi la Hristos și la Cuvânt, ca să devenim una, în dragostea de Dumnezeu, în Cuvântul lui Dumnezeu sub sângele noului legământ. Repet: același sânge care a fost în Mielul lui Dumnezeu, ca Răscumpărător și care a fost vărsat pe crucea de la Golgota – aceeași viață ați primit-o voi, când ați fost născuți din nou. De aceea, Domnul nostru a spus: *„Mă duc la Tatăl Meu și la Tatăl vostru....”*. Voi puteți citi toate aceste versete. Eu sunt fericit pentru acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Amin. Ne ridicăm pentru rugăciune.

Dacă sunt unii în mijlocul nostru care încă nu sunt deciziși dacă să creadă sau nu mesajul, aceasta ar fi o ocazie minunată să vă decideți. Și mai am o rugămintă: vă rog, nu vorbiți despre un frate în spatele lui. Nu vorbiți despre el, vorbiți cu el! Față în față! Fie ca dragostea lui Dumnezeu să fie în inimile voastre. Când fratele Branham era încă în viață, a fost luat în paradis și a văzut o mare mulțime. Apoi, un glas i-a spus: *„Toți cei pe care tu i-ai iubit, Dumnezeu ți i-a dat aici și doar dragostea desăvârșită va intra aici”*. Acum Dumnezeu folosește aceeași slujbă de învățătură, exact aceeași slujbă pe care a avut-o William Branham, ca să se predice aceeași învățătură, ca să se arate din sfintele Scripturi, din Vechiul și din Noul Testament, fără nicio contradicție, armonia Cuvântului lui Dumnezeu. Nicio interpretare greșită, nicio înțelegere greșită.

Preaiubiți frați și surori, a venit vremea când Domnul ne vorbește ca atunci după înviere. Nu Luca, Petru sau Iacov, ne vorbeau, ci Însuși Domnul – doar Domnul ne-a vorbit. Cine vorbește astăzi cu noi? Domnul ne vorbește. El ne arată toate versetele, așa cum a făcut atunci după învierea Sa. Fie că era o singură persoană, cum a fost

Maria Magdalena, fie că erau cei doi care mergeau pe drumul Emausului, sau când erau cei unsprezece sau cei cinci sute, cum este scris în 1 Corinteni 15, întotdeauna era Domnul Cel care vorbea. Și El era acela care le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile în împlinirea lor. Dați-mi voie să v-o spun în Numele Domnului: Domnul cel înviat ne vorbește acum nouă. Noi suntem sub influența Lui, în Cuvântul Lui, în harul Lui și primim aceeași descoperire. El ne deschide mintea ca să înțelegem Scripturile, din Geneza la Apocalipsa.

Sunteți voi gata s-o primiți? Sunteți gata s-o credeți? Vreți voi să fiți călăuziți de Duhul Sfânt? Maranatha! Domnul nostru vine! El va avea o Mireasă. Fratele Branham a văzut Mireasa. Eu am văzut răpirea, am văzut mulțimea îmbrăcată în alb. Toți erau tineri. Acest lucru nu este scris doar în Iov 33:25, că noi vom fi readuși în zilele tinereții noastre: va fi o realitate! Nu va mai fi nici urmă de păcat, nici urmă de boală, nici urmă de tristețe, nici urmă de bătrânețe. Noi vom fi transformați într-o clipă.

Dar înainte ca trupurile noastre muritoare să fie schimbate, inimile trebuie schimbate, interiorul nostru trebuie schimbat – acum, acum, prin sângele Mielului. Sunt trei lucruri care lucrează în mod supranatural: Cuvântul, sângele și Duhul până ajungem la desăvârșire. Nu există decât o singură biserică răscumpărată prin sânge, aleasă înainte de întemeierea lumii. Și doar cei ce fac parte din ea pot crede Cuvântul făgăduit pentru acest timp, pentru că ei sunt copii ai făgăduinței, care cred Cuvântul făgăduit și primesc Duhul făgăduit. Așa cum spune Scriptura, în Romani 8:7-9 și în Efeseni 1:13, 4:30 și în Galateni 3:28, „Voi, fraților, ca și Isaac, sunteți copiii făgăduinței”. Slavă Dumnezeului Atotputernic. Copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduit și văd Cuvântul făgăduit în împlinire.

Să ne ridicăm mâinile și ne vom ruga împreună. Să se roage toți, ne vom ruga cu toții. [Frații se roagă puternic – nu se mai poate traduce – n.ed.]

Iubiți frați și surori, vom cânta refrenul cântării *Îl iubesc*, dar mai înainte, vă rog să vă amintiți de scumpele cuvinte ale lui Dumnezeu: „Dacă vă iubiți unii pe alții, lumea va cunoaște că sunteți ucenicii Mei”. Și Scriptura spune: „Cum ai putea să-L iubești pe Dumnezeu, pe care nu-L vezi, dacă nu-l iubești pe fratele tău, pe care-l poți vedea?” Scriptura mai spune: „Cine nu iubește pe fratele său, este ca și Cain”. Puteți citi acest lucru.

Așa că, iubiți frați și surori, vom cânta *Îl iubesc, îl iubesc* și apoi îl vom ruga pe fratele Dider să vină aici pentru rugăciune. Acum cântăm. [...]

Și toți să spună *Amin*. Transmitem salutări deosebite fratelui Gilbert la Paris. Salutări tuturor din diferite orașe. Am avut doar câteva zile ca să putem anunța întâlnirea. A fost foarte, foarte greu pentru mine să vin aici. Nu vreau să explic nimic. Dorința mea este ca aceia din poporul lui Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Și cum s-a rugat fratele nostru iubit, dacă cineva s-a rătăcit puțin, noi suntem încă în timpul de har. Cu toții ne putem întoarce. Țineți minte: numai dragostea desăvârșită va intra acolo. Doar dragostea desăvârșită! Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Câți au fost aici în 1966? Tu ai fost aici? Da... Un frate. Dumnezeu să te binecuvânteze. Da, da... Dumnezeul meu... Să vă întoarceți acasă fără greutate pe inimă, cu încredere în Dumnezeu. Iubiți-vă unii pe ceilalți, vorbiți unii cu ceilalți, rugați-vă unii pentru ceilalți, chiar și pentru frații responsabili care nu au fost aici astăzi – rugăciunea noastră este cu ei. Dumnezeu va avea calea Lui.

Vă spun, repet, niciodată să nu vorbiți de rău vreun frate. Căutați să păstrați unitatea Duhului și Dumnezeu va avea calea lui cu voi. Voia lui este în Cuvântul Lui. Dragostea lui Dumnezeu este dragostea pentru adevăr.

Mulțumesc că ați venit. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să fie cu voi. E bine să fii aici. Amin.

Doamne iubit, ne rugăm din nou, binecuvântează fiecare frate, fiecare soră, binecuvântează orașul și țara aceasta, binecuvântează țările vecine, binecuvântează toată Europa, binecuvântează fiecare continent, binecuvântează în mod special țările africane și fii cu noi toți, mai ales cu cei care predică Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu să fie adevăr în gura lor, așa cum este scris în 1 Regi 17, ultimul verset: „Acum recunosc că Cuvântul Domnului este adevăr în gura ta”. Cuvântul lui Dumnezeu să fie adevărat în fiecare gură. În gura tuturor celor ce predică Cuvântul Tău. Fie ca ei să nu-l folosească greșit, ci să-l folosească pentru zidire. Fie ca pacea lui Dumnezeu, care întrece orice închipuire și harul lui Dumnezeu să fie peste voi și cu voi toți, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Dați mâna unii cu ceilalți. Dumnezeu să vă binecuvânteze.